

Repertoriul jurisprudenței

CONCLUZIILE AVOCATULUI GENERAL
JÁN MAZÁK
prezentate la 3 iulie 2012¹

Cauza C-614/10

**Comisia Europeană
împotriva**

Republicii Austria

„Neîndeplinirea obligațiilor de către un stat membru — Protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal — Îndeplinirea atribuțiilor autorităților naționale de supraveghere responsabile cu supravegherea prelucrării datelor cu caracter personal în condiții de independență deplină — Legături personale și organizaționale strânse între autoritatea de supraveghere și cancelaria federală”

I – Introducere

1. Prin intermediul prezentei acțiuni² introduse în temeiul articolului 258 TFUE, Comisia Europeană solicită Curții să constate că Republica Austria nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 28 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date³, dat fiind că legislația în vigoare în Austria nu îndeplinește condițiile de independență deplină în ceea ce privește Datenschutzkommission (Comisia pentru protecția datelor, denumită în continuare „DSK”), instituită ca autoritate de supraveghere în domeniul protecției datelor cu caracter personal.

2. Această cauză, asemănător cauzei în care s-a pronunțat Hotărârea din 9 martie 2010, Comisia/Germania⁴ (denumită în continuare „Hotărârea Comisia/Germania”), ridică problema întinderii independenței autorității de supraveghere, impusă de articolul 28 alineatul (1) din Directiva 95/46.

3. În consecință, interpretarea dată de Curte în Hotărârea Comisia/Germania va fi decisivă pentru aprecierea temeiniciei cererii Comisiei, care este susținută de Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor (denumită în continuare „AEPD”).

4. Republica Federală Germania a intervenit în procedură în susținerea concluziilor Republicii Austria.

1 — Limba originală: franceza.

2 — Cu privire la faza precontencioasă a procedurii, este suficient să se constate că aceasta s-a desfășurat în conformitate cu articolul 226 CE și că niciun argument care să pună la îndoială legalitatea acestei faze a procedurii nu a fost invocat în fața Curții.

3 — JO L 281, p. 31 (Ediție specială, 13/vol. 17, p. 10).

4 — C-518/07, Rep., p. I-1885.

II – Cadrul juridic

A – Dreptul Uniunii

5. Din articolul 1 alineatul (1) din Directiva 95/46 rezultă că aceasta are ca obiect să asigure, la nivelul statelor membre, protejarea drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanei și în special a dreptului la viața privată în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal. Cu toate acestea, în conformitate cu articolul 1 alineatul (2) din directiva menționată, o asemenea protecție nu poate justifica o restrângere sau o interdicție a liberei circulații a datelor cu caracter personal între statele membre. Rezultă de aici că Directiva 95/46 urmărește să stabilească un echilibru între, pe de o parte, protecția drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și, pe de altă parte, libera circulație a unor astfel de date.

6. Astfel cum rezultă din considerentul (62) al Directivei 95/46, un element esențial al protecției menționate a persoanelor este instituirea în statele membre a unor autorități de supraveghere care să își exercite atribuțiile în deplină independență. Pentru acest motiv, articolul 28 din Directiva 95/46, intitulat „Autoritatea de supraveghere”, prevede la alineatul (1):

„Fiecare stat membru prevede ca una sau mai multe autorități publice să fie responsabile de supravegherea aplicării pe teritoriul său a dispozițiilor adoptate de statele membre în temeiul prezentei directive.

Aceste autorități acționează în condiții de independență deplină în exercitarea atribuțiilor cu care sunt investite.”

7. La nivelul instituțiilor și organelor Uniunii, protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal este reglementată de Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date⁵, care a fost adoptat în temeiul articolului 286 CE. În mod analog cu ceea ce se impune statelor membre prin articolul 28 din Directiva 95/46, regulamentul menționat instituie o autoritate de supraveghere independentă, denumită AEPD. În ceea ce privește independența autorității amintite, articolul 44 din Regulamentul nr. 45/2001 are următorul cuprins:

„(1) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor își exercită atribuțiile în deplină independență.

(2) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor nu solicită și nici nu primește instrucțiuni din partea altcuiva, în îndeplinirea atribuțiilor sale.

(3) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor se abține de la orice act incompatibil cu caracterul atribuțiilor sale și, pe durata mandatului, nu poate exercita nicio altă activitate, remunerată sau nu.

(4) După încetarea mandatului său, Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor este obligată să manifeste integritate și discreție în ceea ce privește acceptarea anumitor funcții sau beneficii.”

B – Reglementarea națională

8. Directiva 95/46 a fost transpusă în dreptul austriac prin Legea din 2000 privind protecția datelor (Datenschutzgesetz 2000, denumită în continuare „DSG 2000”).

⁵ — JO 2001, L 8, p. 1 (Ediție specială, 13/vol. 30, p. 142).

9. Articolul 35 și următoarele din DSG 2000 prevăd instituirea DSK ca autoritate de supraveghere în temeiul articolului 28 alineatul 1 din Directiva 95/46⁶.

10. În sensul articolului 36 alineatul 1 din DSG 2000, DSK este compusă din șase membri care sunt desemnați de președintele federal, la propunerea guvernului federal, pentru un mandat de cinci ani.

11. Potrivit articolului 36 alineatul 3 din DSG 2000, unu dintre cei șase membri ai DSK trebuie să fie jurist provenit din administrația publică federală.

12. În conformitate cu articolul 36 alineatul 3a din DSG 2000, funcția de membru al DSK se exercită în paralel cu alte activități profesionale, astfel încât funcția respectivă este considerată o activitate cu normă redusă.

13. Utilizând posibilitatea oferită la articolul 20 alineatul 2 din Legea constituțională federală (Bundes-Verfassungsgesetz, denumită în continuare „B-VG”) de a scuti organele de obligația de a respecta instrucțiunile organelor superioare, articolul 37 alineatul 1 din DSG 2000 prevede că membrii DSK sunt „independenți și, în exercitarea atribuțiilor lor, nu sunt ținuți de niciun fel de instrucțiuni”.

14. Articolul 38 alineatul 1 din DSG 2000 prevede că DSK adoptă un regulament de ordine interioară prin care încredințează administrarea afacerilor curente unuia dintre membrii săi („membru administrator”). Articolul 4 alineatul 1 din regulamentul de ordine interioară al DSK prevede că atribuțiile membrului administrator se exercită de către funcționarul federal desemnat în conformitate cu articolul 36 alineatul 3 din DSG 2000.

15. Articolul 38 alineatul 2 din DSG 2000 are următorul cuprins:

„În sprijinul administrării [DSK], cancelarul federal creează un secretariat și pune la dispoziția acestuia echipamentul și personalul necesare. Acesta are dreptul să se informeze în orice moment la președintele sau la membrul administrator cu privire la toate aspectele legate de administrarea [DSK].”

16. Dreptul recunoscut cancelarului federal de a fi informat cu privire la toate aspectele legate de administrarea DSK, prevăzut la articolul 38 alineatul 2 din DSG 2000, reflectă dispozițiile articolului 20 alineatul 2 din B-VG, care, în partea care ne interesează în această speță, are următorul cuprins:

„[...]”

Legea prevede un drept adecvat de control a activității organului autonom de către organele superioare, cel puțin dreptul de a se informa cu privire la toate aspectele legate de administrarea organelor autonome, și – cu excepția organelor prevăzute la punctele 2, 3 și 8 – dreptul de a revoca organe autonome pentru motive grave.”

17. Articolul 45 alineatul 1 din Legea din 1979 privind statutul funcționarilor (Beamten-Dienstrechtsgesetz 1979) prevede:

„Funcționarul ierarhic superior se asigură că colaboratorii săi își îndeplinesc atribuțiile care le revin cu respectarea legilor și în mod eficient și economic. El își îndrumă colaboratorii în exercitarea atribuțiilor lor, le dă instrucțiuni dacă este nevoie, remediază eventualele greșeli și curențe și asigură respectarea programului de lucru. Acesta încurajează promovarea colaboratorilor săi în funcție de performanțele lor și îi orientează către atribuțiile care corespund cel mai bine propriilor capacități.”

6 — Trebuie să se precizeze că DSK a fost instituită cu mult înaintea adoptării Directivei 95/46 prin Legea din 1978 privind protecția datelor cu caracter individual.

III – Apreciere

18. Comisia, susținută de AEPD, reproșează Republicii Austria că nu dispune de o legislație care să îndeplinească condițiile de independență deplină a autorității de supraveghere în sensul articolului 28 alineatul (1) din Directiva 95/46. Potrivit Comisiei, dificultatea ține de faptul că, în primul rând, funcția de membru administrator al DSK se exercită de un funcționar al cancelariei federale, în al doilea rând, secretariatul DSK este integrat în cadrul cancelariei federale și, în al treilea rând, cancelarul federal poate exercita, față de DSK, un drept nelimitat la informare.

19. În vederea aprecierii temeiniciei cererii introductive a Comisiei, trebuie să se precizeze, mai întâi, conținutul expresiei „în condiții de independență deplină” prevăzute la articolul 28 alineatul (1) din Directiva 95/46 cu privire la autoritatea de supraveghere. În continuare, vom examina dacă toate elementele reproșate de Comisie Republicii Austria ar putea avea drept consecință faptul că DSK în calitate de autoritate de supraveghere nu ar putea să își exercite atribuțiile în condiții de independență deplină în conformitate cu articolul 28 alineatul (1) menționat.

Cu privire la conținutul expresiei „în condiții de independență deplină”

20. Comisia și Republica Austria au puncte de vedere contrare cu privire la problema conținutului expresiei „în condiții de independență deplină”.

21. Potrivit Comisiei, care se întemeiază pe Hotărârea Comisia/Germania, expresia amintită implică nu numai o independență funcțională, ci și o independență organică și materială. Această constatare ar fi confirmată de finalitatea articolului 28 alineatul (1) din Directiva 95/46, care urmărește un control eficace și fiabil al dispozițiilor în materie de protecție a datelor, precum și de maniera în care sunt concepute atribuțiile AEPD în Regulamentul nr. 45/2001, care prevede o independență maximă a AEPD din punct de vedere organic și material. În plus, Comisia atrage atenția asupra punctului 17 din raportul explicativ al protocolului adițional la Convenția pentru protejarea persoanelor față de prelucrarea automatizată a datelor cu caracter personal privind autoritățile de supraveghere și fluxurile transfrontaliere de date, care enumeră elementele care contribuie la garantarea independenței autorității de supraveghere, printre care figurează componența acestei autorități, modalitatea de desemnare a membrilor acesteia, durata mandatului și condițiile de încetare a atribuțiilor acestora, acordarea unor resurse suficiente autorității respective sau adoptarea deciziilor cu excluderea oricărui ordine sau instrucțiuni din afara autorității.

22. În schimb, Republica Austria apreciază că nu este posibil să se deducă din Hotărârea Comisia/Germania că autoritățile de supraveghere ar trebui să aibă o independență organică și materială. Independența unei autorități de supraveghere în sensul articolului 28 alineatul (1) din Directiva 95/46 ar trebui subordonată independenței funcționale a autorității respective, ceea ce ar implica libertatea autorității de supraveghere în discuție de a acționa fără a trebui să respecte instrucțiuni provenite de la organismele supravegheate, precum și o independență și o imparțialitate suficiente în raport cu persoanele private.

23. Republica Austria insistă asupra faptului că interpretarea expresiei „în condiții de independență deplină” necesită luarea în considerare a jurisprudenței Curții referitoare la independența unei instanțe în sensul articolului 267 TFUE. Republica Austria subliniază că DSK a fost concepută ca autoritate colegială care exercită atribuții jurisdicționale. Întrebările preliminare adresate de astfel de autorități austriece în temeiul articolului 267 TFUE ar fi considerate de Curte ca admisibile și, în consecință,

Curtea ar fi recunoscut natura jurisdicțională a unor asemenea autorități⁷ și, așadar, și independența lor, acesta fiind unul dintre elementele luate în considerare în vederea verificării naturii jurisdicționale a unei autorități naționale în cadrul articolului 267 TFUE. Republica Austria deduce de aici că DSK este independentă în sensul jurisprudenței Curții referitoare la articolul 267 TFUE și că, în consecință, trebuie să fie de asemenea considerată ca fiind o autoritate de supraveghere independentă în sensul articolului 28 alineatul (1) din Directiva 95/46.

24. Având în vedere dezbaterile la care dă naștere Hotărârea Comisia/Germania între părți, nu este inutil să revenim asupra cauzei în care s-a pronunțat hotărârea menționată. Întemeindu-se pe modul de redactare a articolului 28 alineatul (1) din Directiva 95/46, precum și pe obiectivele și economia directivei menționate, Curtea a dat o interpretare autonomă și largă expresiei „în condiții de independență deplină”. Potrivit Curții, autoritățile de supraveghere⁸ „trebuie să beneficieze de o independență care să le permită să își exercite atribuțiile fără nicio influență exterioară. Această independență exclude nu numai orice influență exercitată de organismele supravegheate, ci și orice ingerință și orice altă influență exterioară, indiferent dacă aceasta este directă sau indirectă, care ar putea să pună în discuție îndeplinirea de către autoritățile menționate a sarcinii acestora care constă în stabilirea unui echilibru just între protecția dreptului la viață privată și libera circulație a datelor cu caracter personal”⁹.

25. Am dori să subliniem două elemente care decurg din această interpretare. În primul rând, Curtea nu își întemeiază interpretarea expresiei „în condiții de independență deplină” pe criteriile de independență a instanței în sensul articolului 267 TFUE. Acest lucru ne determină să concluzionăm că Curtea concepe independența autorităților de supraveghere ca autonomă în raport cu independența instanțelor în sensul articolului 267 TFUE, ceea ce înseamnă că argumentele Republicii Austria referitoare la DSK ca autoritate care îndeplinește condițiile de independență definite de jurisprudența Curții referitoare la noțiunea „instanță” în sensul articolului 267 TFUE nu sunt pertinente în speță¹⁰.

26. În al doilea rând, Curtea a evitat să utilizeze în Hotărârea Comisia/Germania expresii precum „independența funcțională, organică sau materială”, chiar dacă, precum în speță, atât Comisia, cât și Republica Federală Germania le-au utilizat în cadrul argumentelor formulate.

27. Având în vedere interpretarea largă a expresiei „în condiții de independență deplină” reținută de Curte, s-ar putea ridica întrebarea dacă Curtea a înțeles prin aceasta o independență a autorităților de supraveghere în toate dimensiunile sale posibile. Considerăm că răspunsul la această întrebare trebuie să fie negativ. Prin interpretarea sa, Curtea a lăsat loc unei aprecieri de la caz la caz, în situația în care o măsură reproșată statului membru este de natură să reprezinte o influență externă directă sau indirectă asupra îndeplinirii atribuțiilor autorității de supraveghere.

28. Curtea nu a enumerat toate elementele necesare pentru ca exercitarea atribuțiilor care revin autorităților de supraveghere să poată fi considerată ca fiind asigurată „în condiții de independență deplină”. Astfel cum am arătat deja în concluziile pe care le-am prezentat în cauza în care s-a pronunțat Hotărârea Comisia/Germania¹¹, era dificil să procedeze astfel și este mai potrivit să se

7 — Cu titlu de exemplu, Republica Austria evocă Bundeskommunikationssenat (Consiliul superior federal al comunicării), ale cărui întrebări preliminare au determinat pronunțarea Hotărârii din 18 octombrie 2007, Österreichischer Rundfunk (C-195/06, Rep., p. I-8817), Umweltsenat (Camera juridică independentă pentru mediu), a cărei întrebare preliminară a determinat pronunțarea Hotărârii din 10 decembrie 2009, Umweltanwalt von Kärnten (C-205/08, Rep., p. I-11525), și Oberster Patent- und Markensenat (Camera superioară pentru brevete și mărci), ale cărei întrebări preliminare au determinat pronunțarea Hotărârii din 14 iunie 2007, Häupl (C-246/05, Rep., p. I-4673).

8 — Chiar dacă Curtea s-a pronunțat în raport cu autoritățile de supraveghere competente să supravegheze prelucrarea datelor cu caracter personal în alte sectoare decât cel public, considerăm că o astfel de interpretare se aplică și autorităților de supraveghere în general.

9 — Hotărârea Comisia/Germania (citată la nota de subsol 4, punctul 30).

10 — Suntem pe deplin conștienți că acest lucru riscă să conducă la o situație în care o autoritate națională ar putea fi considerată suficient de independentă pentru a fi instanță în sensul articolului 267 TFUE, dar, în același timp, nu suficient de independentă pentru a fi autoritate de supraveghere în sensul articolului 28 alineatul (1) din Directiva 95/46. Este vorba despre consecința inevitabilă a interpretării autonome a articolului 28 alineatul (1) din Directiva 95/46.

11 — Punctul 24.

rețină o metodă negativă, și anume examinarea incidenței unor elemente concrete sau a unui ansamblu de elemente concrete asupra independenței autorității de supraveghere în discuție. Această abordare a fost urmată de Curte în hotărârea menționată atunci când a examinat incidența tutelei statului asupra independenței autorității de supraveghere.

Cu privire la membrul administrator ca funcționar al cancelariei federale

29. Potrivit Comisiei, din articolul 4 alineatul 1 din regulamentul de ordine interioară al DSK rezultă că membrul administrator al DSK care administrează afacerile curente ale DSK și care, în consecință, joacă un rol esențial în cadrul DSK trebuie să fie întotdeauna un funcționar al cancelariei federale. Dat fiind că funcția de membru al DSK este concepută ca o activitate cu normă redusă care se exercită în paralel cu alte activități profesionale, membrul administrator ar continua să fie ținut de instrucțiunile cancelarului federal și supus tutelei administrative. Ar exista o legătură de serviciu între membrul administrator și cancelaria federală care nu ar fi eliminată prin articolul 37 alineatul 1 din DSG 2000 referitor la independența membrilor DSK. Pentru acest motiv, Comisia apreciază că cumulul funcțiilor de membru administrator al DSK și de funcționar al cancelariei federale nu este compatibil cu cerința de independență prevăzută la articolul 28 alineatul (1) din Directiva 95/46 și demonstrează lipsa independenței organice a DSK.

30. În apărare, Republica Austria susține că din articolul 4 alineatul 1 din regulamentul de ordine interioară al DSK coroborat cu articolul 36 alineatul 3 din DSG 2000 nu rezultă că membrul administrator al DSK trebuie să fie întotdeauna un funcționar al cancelariei federale. În sensul dispozițiilor citate, membrul administrator trebuie să fie un jurist provenit din administrația publică federală, ceea ce include toți juriștii care lucrează în cadrul unei autorități federale, fără ca acest grup să fie limitat numai la funcționarii cancelariei federale. În plus, potrivit articolului 38 alineatul 1 din DSG 2000, stabilirea membrului administrator depinde de o decizie autonomă a DSK înseși. În ipoteza în care un funcționar al cancelariei federale ar fi numit membru administrator al DSK, articolul 37 alineatul 1 din DSG 2000, care interzice cancelariei federale să adreseze instrucțiuni tehnice sau de fond membrului administrator al DSK, ar preveni apariția unor conflicte de loialitate și de interese.

31. În opinia noastră, trebuie să se admită că nu rezultă din legislația austriacă că membrul administrator al DSK trebuie să fie în mod necesar funcționar al cancelariei federale. Potrivit articolului 4 alineatul 1 din regulamentul de ordine interioară al DSK coroborat cu articolul 36 alineatul 3 din DSG 2000, funcția de membru administrator este rezervată unui funcționar federal și jurist, ceea ce înseamnă că membrul administrator poate, însă nu trebuie în mod necesar, să fie un funcționar al cancelariei federale. Cu toate acestea, nu este mai puțin adevărat că există întotdeauna o legătură de serviciu între membrul administrator al DSK și autoritatea federală de care aparține.

32. Ținând seama de această legătură de serviciu, nu se poate exclude posibilitatea ca autoritatea federală superioară să exercite o influență asupra activității membrului administrator. În mod evident, nu ar fi, cu siguranță, vorba despre o influență directă, aceasta fiind interzisă prin articolul 37 alineatul 1 din DSG 2000. Cumulul funcțiilor de membru administrator al DSK și de funcționar federal implică mai degrabă riscul¹² unei influențe indirecte a autorității federale superioare asupra activității membrului administrator al DSK care pune în discuție independența DSK impusă de articolul 28 alineatul (1) din Directiva 95/46.

12 — În Hotărârea Comisia/Germania, Curtea a admis că simplul risc al unei influențe asupra deciziilor autorităților de supraveghere este suficient pentru a împiedica exercitarea în mod independent a atribuțiilor acestora (punctul 36 din Hotărârea Comisia/Germania).

33. Am dori să amintim că o astfel de influență ar putea proveni și din partea angajatorilor celorlalți membri ai DSK, dat fiind că funcția de membru al DSK este concepută ca o activitate cu normă redusă care se exercită în paralel cu alte activități profesionale. În cazul în care Curtea ar confirma abordarea sa, care implică interpretarea Directivei 95/46 în lumina Regulamentului nr. 45/2001¹³, ar fi posibil în această situație să se concluzioneze că interdicția de a exercita o altă activitate profesională este una dintre condițiile necesare pentru independența autorităților de supraveghere prevăzută la articolul 28 alineatul (1) din Directiva 95/46, dat fiind că articolul 44 alineatul 3 din Regulamentul nr. 45/2001 enunță o asemenea condiție în ceea ce privește independența AEPD.

Cu privire la integrarea secretariatului DSK în cadrul serviciilor cancelariei federale

34. Comisia consideră că integrarea structurală a secretariatului DSK în cadrul serviciilor cancelariei federale nu este compatibilă cu articolul 28 alineatul (1) din Directiva 95/46, din moment ce ar rezulta că DSK nu ar fi independentă nici pe plan organic, nici pe plan material. Agenții DSK ar fi plasați sub autoritatea cancelariei federale și ar fi supuși tutelei administrative a acesteia din urmă. Ar rezulta că secretariatul DSK ar fi expus unei eventuale influențe a cancelariei federale. Acest lucru ar fi cu atât mai grav cu cât cancelaria federală ar fi, ca autoritate publică, supusă supravegherii presupus a fi exercitată de DSK.

35. În această privință, AEPD adaugă că posibilitatea cancelariei federale de a influența îndeplinirea atribuțiilor DSK este agravată de faptul că nu există nicio linie bugetară separată pentru DSK și că bugetul DSK face parte din bugetul cancelariei federale.

36. Republica Austria a admis că secretariatul DSK, ca aparat birocratic auxiliar al DSK, este integrat cancelariei federale și că agenții acestui secretariat fac parte din punct de vedere juridic din cancelaria federală care păstrează tutela administrativă. Totuși, acest fapt nu ar avea nicio incidență asupra aprecierii independenței DSK, ținând seama de distincția care ar trebui realizată între DSK ca organ și secretariatul acesteia.

37. În ceea ce privește bugetul DSK, Republica Austria susține că, având în vedere dreptul bugetar austriac, problema de a cunoaște departamentul ministerial de care ține o instituție federală pe plan bugetar ar fi secundar și, ca atare, nu ar însemna nimic pentru independența respectivei instituții.

38. Astfel cum arată argumentele apărute de Comisie și, respectiv, de Republica Austria în speță, nu se contestă că secretariatul DSK este integrat în cancelaria federală și că, pentru acest motiv, agenții DSK sunt supuși tutelei administrative a cancelariei federale.

39. În această privință, argumentul referitor la distincția care ar trebui realizată între DSK ca organ și secretariatul acesteia ni se pare puțin neconvingător. Considerăm că secretariatul și agenții secretariatului constituie un element esențial al statutului autorității de supraveghere. O dovedește, de exemplu, considerentul (11) al Directivei 2002/21/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind un cadru de reglementare comun pentru rețelele și serviciile de comunicații electronice (Directivă-cadru)¹⁴, potrivit căruia, în vederea asigurării independenței autorităților naționale de reglementare, ar trebui ca aceasta din urmă să beneficieze de toate resursele necesare, în termeni de personal, competențe și mijloace financiare, pentru a-și aduce la îndeplinire sarcinile¹⁵.

13 — Abordarea respectivă a fost urmată în Hotărârea Comisia/Germania (punctul 26), precum și în Hotărârea din 9 noiembrie 2010, Volker und Markus Schecke și Eifert (C-92/09 și C-93/09, Rep., p. I-11063, punctul 106).

14 — JO L 108, p. 33 (Ediție specială, 13/vol. 35, p. 195).

15 — O caracterizare analogă a independenței autorităților naționale figurează în considerentul (47) al Directivei 2008/6/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 20 februarie 2008 de modificare a Directivei 97/67/CE cu privire la realizarea integrală a pieței interne a serviciilor poștale ale Comunității (JO L 52, p. 3).

40. Decurge de aici că, în cazul în care o persoană sau o entitate exercită o influență asupra secretariatului și asupra agenților autorității de supraveghere, ceea ce este cazul în speță în mod incontestabil, respectiva persoană sau entitate exercită, în consecință, o influență asupra autorității de supraveghere ca atare, ceea ce nu este compatibil cu cerința de independență a autorității de supraveghere.

Cu privire la dreptul nelimitat la informare al cancelarului federal în raport cu DSK

41. Comisia consideră că dreptul nelimitat la informare de care beneficiază cancelarul federal în temeiul articolului 20 alineatul 2 din B-VG compromite independența DSK, întrucât ar exista un risc ca acest drept să fie utilizat pentru exercitarea unei influențe politice asupra DSK. În această privință, Comisia amintește că însuși cancelarul federal este supus controlului DSK.

42. Republica Austria nu contestă existența dreptului cancelarului federal de a se informa cu privire la toate aspectele legate de administrarea DSK care a fost creată ca organ autonom în sensul articolului 20 alineatul 2 din B-VG. Aceasta precizează că un astfel de drept reprezintă un minim absolut în raport cu dreptul de supraveghere impus de dreptul constituțional în raporturile dintre organele superioare și organele autonome care sunt scutite de obligația de a respecta instrucțiunile organelor superioare. Dreptul la informare nu ar oferi cancelarului federal nicio influență asupra administrării DSK. Republica Austria atrage atenția asupra faptului că Ministerul Justiției dispune de un drept analog la informare în raport cu instanțele de drept comun, fapt care nu este considerat contrar condiției de independență care se aplică unei instanțe.

43. Astfel cum am arătat deja, în Hotărârea Comisia/Germania, Curtea a dat o interpretare autonomă independenței autorității de supraveghere în raport cu independența instanței în sensul articolului 267 TFUE. Pentru acest motiv, argumentul Republicii Austria întemeiat pe existența unui drept analog la informare în raport cu instanțele de drept comun este lipsit de relevanță în speță.

44. În opinia noastră, două elemente dovedesc că dreptul la informare în discuție ar putea avea consecințe negative asupra independenței DSK. În primul rând, este vorba despre un drept nelimitat și necondiționat. În al doilea rând, chiar cancelarul federal, care dispune de dreptul respectiv, este supus competenței de control a DSK, astfel încât exercitarea dreptului la informare de către acesta s-ar putea analiza prin exercitarea unei influențe de către organismul supravegheat.

45. În concluzie, considerăm că, în primul rând, prin cumularea funcțiilor de membru administrator al DSK și de funcționar federal, în al doilea rând, prin integrarea secretariatului DSK în cadrul cancelariei federale și, în al treilea rând, prin faptul că se acordă cancelarului federal un drept la informare în raport cu DSK, Republica Austria a transpus în mod eronat cerința prevăzută la articolul 28 alineatul (1) din Directiva 95/46 a exercitării „în condiții de independență deplină” a atribuțiilor acordate autorităților de supraveghere.

IV – Concluzie

46. Având în vedere elementele de mai sus, propunem Curții să se pronunțe după cum urmează:

„1) Republica Austria nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 28 alineatul (1) al doilea paragraf din Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, în primul rând, prin cumularea funcțiilor de membru administrator al Datenschutzkommission și de funcționar federal, în al doilea rând, prin integrarea secretariatului Datenschutzkommission în cadrul cancelariei federale și, în al

treilea rând, prin faptul că a acordat cancelarului federal un drept la informare în raport cu Datenschutzkommission, transpunând astfel în mod eronat cerința exercitării «în condiții de independență deplină» a atribuțiilor acordate autorităților de supraveghere.

- 2) Obligă Republica Austria la plata cheltuielilor de judecată efectuate de Comisia Europeană.
- 3) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor, precum și Republica Federală Germania suportă propriile cheltuieli de judecată.”